

Sentencja

- 1) Nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszystkich środków koniecznych do wykonania decyzji Komisji 2012/157/UE z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie pomocy w formie rekompensat wypłacanych przez grecki zakład ubezpieczeń rolniczych (ELGA) w latach 2008 i 2009 i nie informując wystarczająco Komisji o środkach podjętych na podstawie tej decyzji, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom spoczywającym na niej na podstawie art. 2–4 wspomnianej decyzji oraz na podstawie traktatu FUE.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 2.3.2020.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 29 kwietnia 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Gdańsku – Polska) – I.W., R.W. / Bank BPH S.A.

(Sprawa C-19/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Skutki stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku – Umowa kredytu hipotecznego indeksowanego do waluty obcej – Ustalenie kursu wymiany walut – Umowa nowacji – Skutek odstraszący – Obowiązki sądu krajowego – Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1]

(2021/C 278/20)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Gdańsku

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: I.W., R.W.

Strona pozwana: Bank BPH S.A.

Przy udziale: Rzecznik Praw Obywatelskich

Sentencja

- 1) Wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy dokonywać w ten sposób, że sąd krajowy jest zobowiązany do stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, nawet jeśli warunek ten został zmieniony przez te strony w drodze umowy. Takie stwierdzenie pociąga za sobą przywrócenie sytuacji, w jakiej znajdowałby się konsument w braku warunku, którego nieuczciwy charakter zostałby stwierdzony, chyba że konsument poprzez zmianę nieuczciwego warunku zrezygnował z takiego przywrócenia w drodze wolnej i świadomej zgody, czego zbadanie należy do sądu krajowego. Jednakże z przepisu tego nie wynika, że stwierdzenie nieuczciwego charakteru pierwotnego warunku umownego miałooby co do zasady skutek w postaci unieważnienia umowy, jeśli zmiana tego warunku pozwala na przywrócenie równowagi między obowiązkami i prawami tych stron wynikającymi z umowy i na usunięcie wady obciążającej ten warunek.
- 2) Wykładni art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy dokonywać w ten sposób, że z jednej strony nie stoją one na przeszkodzie temu, by sąd krajowy usunął jedynie nieuczciwy element warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, w wypadku gdy zniechęcający cel tej dyrektywy jest realizowany przez krajowe przepisy ustawowe regulujące korzystanie z niego, o ile element ten stanowi odrębne zobowiązanie umowne, które może być przedmiotem indywidualnej kontroli pod kątem nieuczciwego charakteru. Z drugiej strony, przepisy te stoją na przeszkodzie temu, by sąd odsyłający usunął jedynie nieuczciwy element warunku umowy zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, jeżeli takie usunięcie sprowadzałoby się do zmiany treści tego warunku poprzez zmianę jego istoty, czego zbadanie należy do tego sądu.

- 3) Wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy dokonywać w ten sposób, że skutki stwierdzenia przez sąd istnienia nieuczciwego warunku w umowie zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem podlegają przepisom prawa krajowego, przy czym kwestia utrzymywania się w mocy takiej umowy powinna być oceniana z urzędu przez sąd krajowy zgodnie z obiektywnym podejściem na podstawie tych przepisów.
- 4) Wykładni art. 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że do sądu krajowego, który stwierdza nieuczciwy charakter warunku umowy zawartej przez przedsiębiorcę z konsumentem, należy poinformowanie konsumenta, w ramach krajowych norm proceduralnych i w następstwie kontrydiktoryjnej debaty, o konsekwencjach prawnych, jakie może pociągnąć za sobą stwierdzenie nieważności takiej umowy, niezależnie od tego, czy konsument jest reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika.

(¹) Dz.U. C 191 z 8.6.2020.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 12 maja 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance – Francja) – PF, QG / Caisse d’allocations familiales d’Ille et Vilaine (CAF)

(Sprawa C-27/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Swobodny przepływ pracowników – Równość traktowania – Przywileje społeczne – Progi dochodowe – Uwzględnienie dochodów uzyskanych w przedostatnim roku poprzedzającym okres płatności świadczeń – Pracownik powracający do państwa członkowskiego pochodzenia – Zmniejszenie wysokości świadczeń rodzinnych]

(2021/C 278/21)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Rennes

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: PF, QG

Strona pozwana: Caisse d’allocations familiales d’Ille et Vilaine (CAF)

Sentencja

Artykuł 45 TFUE i art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które dla celów obliczenia wysokości świadczeń rodzinnych przyjmuje za rok referencyjny przedostatni rok poprzedzający okres płatności, skutkiem czego w przypadku znacznego wzrostu dochodów uzyskiwanych przez urzędnika krajowego podczas oddelegowania do pracy w instytucji Unii znajdującej się w innym państwie członkowskim urzędnik ten po powrocie do państwa członkowskiego pochodzenia przez dwa lata będzie otrzymywał zasiłek rodzinny w znacznie obniżonej wysokości.

(¹) Dz.U. C 95 z 23.3.2020.